

alene dette: Skulle vi aldeles forkaste Loven, eller skulle vi vedtage den i en Form, hvori vi vide, at den ikke kan blive til Lov, eller skulle vi endelig gaae en Middelvei og, som den ærede sidste Taler sagde, tage Noget, som man er vis paa at kunne faae, og som dog er en Forbedring? Spørgsmaalet er, om Lehnbesidderne skulle have Ret til qua Lehnbesiddere at tage Sæde i Amtsraadet. Alle ere enige i, at de ikke paa den Maade bør have Sæde der, men man er uenig om, om de ifølge Grundloven strax maatte have været dette Sæde eller ikke. Nu kan man ved at vedtage § 1. af denne Lov, komme ud over denne Vanfærlighed, hvorimod vi ved at beholde hvad der er vedtaget med Hensyn til de andre Paragrapher, ikke engang faae denne Bestemmelse, ikke engang faae en Lov ud med Hensyn til Lehnbesiddernes Udrædelse. Jeg har derfor tilligemed 14 Andre, da jeg ifølge den bestemte Udtalelse fra Regeringens Side kunde forudsee, hvad Resultatet vilde blive, stillet det Ændringsforslag, at §§ 2, 3 og 4 i Loven udgaae, og at vi blot beholde den første Paragraph, der vil udelukke Lehnbesidderne fra qua Lehnbesiddere at have Sæde i Amtsraadet. Det ærede Thing har nu at vælge imellem, om det skal indskrænke sig til at opnaae dette, eller om det vil, som det hedder, bøje sig til Regeringen og skabe en heel ny Valgret, og indføre en heel ny, meget lidet med Grundlovens Princip overensstemmende, Valgerafdeling, eller endelig om vi slet ingen Lov skulle faae. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

With: Den ærede Taler, som nu satte sig, har yttret, at der var Spørgsmaal om at skabe en heel ny Valgerlasse og fraraadet dette som et farligt Princip; dersom det virkelig var Tilfældet, kunde han maaskee have Ret, men det er det ikke (Jo!); der eksisterer allerede een Valgerlasse, som bestaaer af de Sædegaardseiere i Danmark, som have 25 Tdr. Hartorn og derover. Der er altsaa kun Tale om en Udvidelse af denne Klasse, som allerede eksisterer, og jeg finder ikke, der er noget som helst Farligt ved at udvide denne Ret, det er tværtimod aabendbart en Forbedring for denne Klasse, idet der bliver flere Valgere, og alti-

saå Valget mellem dem indbyrdes bliver større. Lovrigt vil jeg gjerne indrømme, at jeg for min Person aldeles ikke skulde have Noget imod at gaae ind paa det Forslag, der er stillet om at lade Valget til Sædegaardseierklassen stee ved de samme Delegerede, som vælge til de andre Classer, naturligviis iblandt selve Sædegaardseierklassen, hvad man nu end vil henregne dertil; thi jeg samstemmer ganske med hvad den ærede Ordfører sagde, at man har tilstrækkelig Garantie ved det saa at sige tredobbelte indirecte Valg. Her er jo imidlertid efter Regeringens Udtalelse kun Spørgsmaal om at antage Loven saaledes, som den blev forelagt eller at faae den forkastet.

Ordføveren: Thinget vil bemærke, at medens det i Begyndelsen seer ud, som om Lovforslaget skulde døe af „Battersot“, er der nu Fare for, at det skal døe af Svindsot (Latter); det er nemlig strumpet sammen til det lille Spørgsmaal, om man skal nøies med at faae Lehnbesidderne ud af Amtsraadet, hvorved ogsaa jeg skal bemærke, at Intet skal være mig kjærere end i Amtsraadet at see de store Fordegodseiere, som meest af Alle ere interesserede i Amtets og Amtsanliggendernes gode Nøgt, men, vel at mærke, kun naar de sidde der ifølge Medborgeres Valg (Hør!), og ikke ifølge en født Ret. Jeg skal kun bemærke til den ærede Indenrigsministers Indledningsord, at jeg ikke sagde Andet, end at Alle vare enige i, at de burde ud som saadanne, nemlig som en saadan lille Mundfuld Paiskammer; jeg har ikke talt om den tidligere Strid, om dette burde have været en ligefrem Anvendelse af Grundloven, om de allerede ifølge den burde været udtraadte. Jeg er nu i denne Sag, efter hvad der foreligger, i det Tilfælde, som er mig meget hjært, da det ikke hænder meget ofte, at jeg kan henholde mig til hvad den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) har sagt. Jeg bøier mig ikke en eneste Tomme fra de Meninger, jeg har udtalt, men jeg skal ikke forsøgte dem videre, da jeg ikke finder nogen Tilfredsstillelse ved at tørste Langhalm eller ved at faae Haffelse; thi deraf voxer der sjelden Guede. Jeg skal behandle Spørgsmaalet som det er, som et ganske simpelt tactiff, og saa foreligger der til Thinget